

[Alfred Hansen]

ting, som tidligere har sagt og endda truet med at ville tage på ekspedition til Grønland for at fortælle om, hvor godt EF var for Grønland, hvor meget det betød, og hvor svært grønlænderne ville få det, hvis ikke de fortsat ville være medlem af fællesmarkedet – hvis der er politikere i Syddanmark, som vil engagere sig i en debat forud for en eventuel folkeafstemning i Grønland om fortsat medlemskab af EF. Da står det til os EF-modstandere at fortælle, hvordan de faktiske forhold i virkeligheden er, så for at rydde enhver tvivl af vejen har jeg ikke lagt op til en rejse til Grønland, hvor jeg skal ud at fortælle, hvor forfærdeligt fællesmarkedet er, dette ved grønlænderne godt, det gav deres afstemning i 1972 ganske klart udtryk for. Men det, Grønlandsministeren kunne have brugt en del af sin taletid til, var at svare på de spørgsmål, jeg stillede. Oven i købet sagde ministeren, at det ikke forbavtede ham, at retsforbundet stillede spørgsmål om EF og Grønland. Så kunne ministeren da have forberedt sig på et svar. Jeg stillede også spørgsmålet, sidste gang vi havde disse lovforslag til debat: vil man med en vedtagelse af disse forslag have sikret grønlændernes ret til at stemme sig ud af EF, hvis de ønsker det? Vil man med en vedtagelse af dette lovkompleks have givet grønlænderne mulighed for at nedlægge veto mod udlevering af råstoffer til EF-medlemslandene? Jeg skal lade være med at afkræve ministeren svar på skolelovsområdet, men også det skulle han let have kunnet svare på.

Jeg har ingen svar fået og får nok heller ingen. Ministeren ønskede ikke at klarlægge, hvordan forholdene bliver for grønlænderne efter vedtagelsen af dette lovkompleks på disse to meget vitale områder. Jeg må så væbne mig med tålmodighed som så ofte før, når man, meget berettiget efter min mening, spørger ministrene for at få afklaret et forhold, et anliggende, som interesserer folketingsmedlemmerne, pressen, ja, hele befolkningen og ikke mindst grønlænderne. Jeg må væbne mig med tålmodighed til udvalgsbehandlingen, og så håber jeg, at ministeren dér vil være mere ivrig efter at svare på de stillede spørgsmål. Hvis jeg intet konkret svar får – jeg har ikke fået det indtil nu, måske får jeg det, jeg håber det – på disse to spørgsmål, dels vedrørende naturforekomsterne på Grønland, råstofferne, dels om,

hvorvidt grønlænderne har mulighed for at stemme sig ud af EF, hvis de ønsker det, må jeg konstatere, at intet svar måske også er et svar.

Formanden:

Jeg må igen gøre opmærksom på, at ifølge § 11 er det ikke tanken med førstebehandlingen, at man skal gå ind i en række konkrete spørgsmål. Det ville være helt umuligt for ministeren at give svar i den taletid, vi har. Det er sagt én gang i dag, og jeg beder hr. Alfred Hansen læse § 11 i forretningsordenen.

Steen Folke (VS):

Med al respekt, hr. formand, må der dog være visse spørgsmål af meget generel art og rækkevidde, som det må være tilladt, også ifølge vores forretningsorden, at stille til ministrene og måske oven i købet at forvente at få svar på. Det sidste står vist ikke i forretningsordenen, altså at ministrene skal svare på, hvad man spørger om, selv om spørgsmålene er rimelige og generelle. Men nu vel, det må i hvert fald være tilladt at stille spørgsmålene.

Og ét af de spørgsmål, jeg stillede, er af overordentlig generel art og oven i købet et efter min mening helt centralt spørgsmål i diskussionen omkring hjemmestyreordningen. Det er ikke første gang, jeg har stillet spørgsmålet. Der kom ikke noget svar på det, og jeg har heller ikke fået noget svar på det før. Jeg vil godt prøve én gang til at stille det, og jeg tror ikke, at det er et spørgsmål, der kan afvises med henvisning til § 11 i forretningsordenen.

Spørgsmålet lød: »Hvilken ret har den danske stat til Grønlands undergrund?« Så fulgte jeg op med to spørgsmål, hvoraf det ene lød: »Er det Danmarks glørværdige fortid som kolonimagt, der giver denne ret, og hvis ikke, hvad er det så?« Men dette var et spørgsmål af en så generel og principiel karakter, at jeg nok mener, man skulle kunne forvente at få svar på det, selv ved en førstebehandling af en lov af denne art.

Så vil jeg gerne sige til hr. Lars Emil Johansen, at jeg fornemmede sådan en antydning af, at der i min holdning skulle ligge noget nedvurderende i forhold til den grønlandske befolkning. Det vil jeg gerne meget